

ÚSTAVNÍ SOUD

JOŠTOVA 8, 660 83 BRNO

Obec Světlá Hora
Světlá Hora 374
793 31 Světlá Hora

OBEC SVĚTLÁ HORA, okres Bruntál	
Došlo dne: 19. 09. 2011	Zpracovatel: VJ
Č.j. 20	0434/2319/2011
Přílohy: 1	Ukládací znak:

V Brně 16. září 2011
Sp. zn.: I. ÚS 2384/11

Výzva k vyjádření

Ústavnímu soudu byla dne 12. srpna 2011 doručena ústavní stížnost stěžovatelky **Beskydská lesní s. r. o.**, IČ: 26842076, se sídlem v Třinci, I. máje 493, zastoupené JUDr. Otto Walachem, advokátem se sídlem v Třinci, I. máje 493, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. dubna 2009 č. j. 8 Co 137/2009-266 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2011 č. j. 30 Cdo 4255/2009-297.

V souladu s platným rozvrhem práce tato věc připadla jako soudci zpravodaji JUDr. Pavlu Rychetskému. Podle ustanovení § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, Vám z jeho pověření posílám kopii návrhu – ústavní stížnosti a vyzývám Vás, abyste se k ní ve lhůtě 30 dnů od doručení této výzvy vyjádřili.

Podle ustanovení § 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se svého postavení vedlejšího účastníka řízení můžete vzdát.

Pokud se postavení vedlejšího účastníka řízení nevzdáte, žádám Vás pro případ, že Ústavní soud ústavní stížnost neodmítne a přitom dospěje k závěru, že od ústního jednání nelze očekávat další objasnění věci, o vyslovení souhlasu s upuštěním od ústního jednání podle § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

S pozdravem

Mgr. Tomáš Herc, LL.M. v. r.
asistent soudce zpravodaje

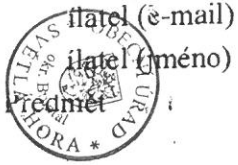
Příloha:

Kopie ústavní stížnosti (č. l. 1-5)

Za správnost vyhotovení :

Jitka Chmelová

JUDr. Otto Walach <otto.walach@seznam.cz>

JUDr. Otto Walach

Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 doručenému dne 23.6.2011 a rozsudku KS v Ostravě ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009 - 266

Stav podpisu

Zásilka je podepsána, podpis je v pořádku, připojený certifikát je platný a je vydaný akreditovaným poskytovatelem

Certifikát

JUDr. OTTO WALACH

Platnost od 10.02.2011 14:33:54 do 10.02.2012 14:33:54

Seriové číslo 18CC10

Vystavitel I.CA - Standard Certification Authority, 09/2009

Přílohy

Připojené přílohy jsou v pořádku

Nepřipustné přílohy

Připustné přílohy

hppscan290.pdf

Přijato	12.08.2011 10:05:56	<table border="1"> <tr> <td colspan="2">ÚSTAVNÍ SOUD ČR</td> </tr> <tr> <td colspan="2">Joštova 8, 660 83 Brno</td> </tr> <tr> <td>Došlo dne:</td> <td>12-08-2011 3</td> </tr> <tr> <td colspan="2"> <i>12/1 194</i> krát Přílohy: <i>20.</i> Čj.: viz číselný kód Vyřizuje: <i>14</i> </td> </tr> </table>	ÚSTAVNÍ SOUD ČR		Joštova 8, 660 83 Brno		Došlo dne:	12-08-2011 3	<i>12/1 194</i> krát Přílohy: <i>20.</i> Čj.: viz číselný kód Vyřizuje: <i>14</i>	
ÚSTAVNÍ SOUD ČR										
Joštova 8, 660 83 Brno										
Došlo dne:	12-08-2011 3									
<i>12/1 194</i> krát Přílohy: <i>20.</i> Čj.: viz číselný kód Vyřizuje: <i>14</i>										
Certifikát ověřen	12.08.2011 10:33:33									
Ověřil	Eva Krátká									
Podpis	-----									

Ústavní soud ČR Joštova 8 660 83 BRNO 2 Naše značka Datum 311/2011/obch/spol 12.8.2011 Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 doručenému dne 23.6.2011 a rozsudku KS v Ostravě ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009 - 266 Stěžovatelka: Beskydská lesní s.r.o. se sídlem v Třinci, 1. máje 493, PSČ 739 61 IČ: 26842076 jednající Ing. Jaromírem Kropem, jednatelem společnosti právně zastoupena JUDr. Otto Walachem, advokátem, se sídlem v Třinci, 1. máje 493 na základě připojené speciální plné moci Účastníci řízení: Nejvyšší soud České republiky Burešova 20 657 37 Brno Přílohy: rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cd 4255/2009-297 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009-266 speciální plná moc k zastupování L Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009-266 ve sporu Ing. Jana Kaluži, nar. 31.8.1956, bytem Brno, Čejkovická 6, právně zastoupen JUDr. Dagmar Žilkovou, advokátkou, se sídlem v Bruntále, Žižkovo nám. 2 proti žalované č. 1 Obci Světlá Hora se sídlem Světlá Hora čp. 374, PSČ 793 31, IČ: 00296392 právně zastoupenou JUDr. Miroslavou Hustákovou, advokátkou se sídlem v Bruntále, Sladovnická 1 a žalované č. 2 Beskydská lesní s.r.o., se sídlem v Třinci, 1. máje 493 (dříve Mosty u Jablunkova čp. 280), IČ: 26842076 určil, že Obec Světlá Hora je vlastníkem pozemkových parcel určených pod bodem I. výroku rozsudku okresního soudu. V další části výroku rozsudku určil, že žalovaní 1. a 2. jsou povinni zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku Kč 100 622,-- do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Dagmar Žilkové, advokátky se sídlem v Bruntále, Žižkovo nám. 2. V poslední části výroku rozsudku určil, že žalovaní 1. a 2. jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení v částce Kč 24 514,-- do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Dagmar Žilkové, advokátky se sídlem v Bruntále, Žižkovo nám. 2. Shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě žalovaný 2 napadl dovoláním přípustným podle ust. § 237 odst. 1, písm. a) o.s.ř., když odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. O dovolání žalované 2 rozhodl Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 a to tak, že ve výroku I. dovolání žalované 2 zamítl, ve výroku II. uložil žalované 2 zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku Kč 12 360,-- do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Dagmar Žilkové, advokátky se sídlem v Bruntále, Žižkovo nám. 2 a ve výroku III. rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1 nemá žádný z účastníků právo na náhradu

LUSTRUM

provedené ke dni : 12.08.2011

Zpracovala :

Nepředchází

základů řízení. Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 byl žalovanému 2 doručen dne 23.6.2011. Vzhledem k tomu, že proti tomuto rozsudku již není možné podat žádný další opravný prostředek, podává žalovaná 2 proti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 v zákonné 60 denní lhůtě podle ust. § 72 odst. 5 zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu tuto ústavní stížnost. II. Okolnosti případu Dne 17.12.2004 uzavřel žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod pozemků uvedených v článku I kupní smlouvy z vlastnictví žalované 1 do vlastnictví žalované 2. Tuto smlouvu uzavřela žalovaná 1 s žalovanou 2 v souladu s usnesením 19. zasedání zastupitelstva obce Světlá Hora konaném dne 8.12.2004, poté, když byla starostou obce Světlá hora dne 14.12.2004 vyzván k jednání o uzavření kupní smlouvy. Z důkazů provedených v řízení před soudem 1. stupně nepochybně vyplývá, že k uzavření kupní smlouvy došlo poté, kdy žalobce možnosti uzavření kupní smlouvy sám nevyužil. Žalobce, stejně jako žalovaná 2, měl možnost v termínu stanoveném zastupitelstvem obce Světlá Hora kupní smlouvu uzavřít a zaplatit požadovanou kupní cenu. Žalobci nic nebránilo, aby žalované 1 v požadovaném termínu kupní smlouvu předložil a vyzval jej k podpisu. Protože tak neučinil, přešla v souladu s usnesením obecního zastupitelstva žalované 1 možnost uzavřít kupní smlouvu na žalovanou 2, která této možnosti využila, splnila všechny požadované podmínky a kupní cenu v požadovaném rozsahu zaplatila. Z celkové kupní ceny stanovené rozhodnutím obecního zastupitelstva žalovaného č. 1 ve výši Kč 9 960 000,-- zaplatila žalovaná 2 částku Kč 9 925 000,-- a zbývající částka Kč 535 000,-- do celkové, žalovanou 2 nabídnuté ceny Kč 10 400 000,--, připadá na pozemky, které nemohly být prodány pro existující právní překážky, převodu bránící. Proto u těchto zbývajících pozemků uzavřela žalovaná 2 s žalovanou 1 smlouvu o budoucí kupní smlouvě a zavázala se tyto zbývající pozemky odkoupit a zaplatit po odstranění právní překážky převodu bránící. Okresní soud v Bruntále rozsudkem ze dne 20.10.2005 č.j. 10 C 9/2005-115 žalobu zamítl. K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12.5.2006 č.j. 8 Co 177/2006-142 potvrdil zamítavý rozsudek Okresního soudu v Bruntále. K dovolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 13.11.2007 č.j. 30 Cdo 3337/2006-181 rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 8 Co 177/2006-142 zrušil. Krajský soud v Ostravě nato usnesením ze dne 6.3.2008 č.j. 8 Co 55/2008-199 zrušil rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 20.10.2005 č.j. 10 C 9/2005-115 a tento okresní soud následně rozsudkem ze dne 27.11.2008 č.j. 10 C 9/2005-239 opět žalobu zamítl. K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009-266 žalobě vyhověl a určil, že Obec Světlá Hora (žalovaná. 1) je vlastníkem pozemkových parcel určených pod bodem I. výroku rozsudku okresního soudu a tento jeho rozsudek byl k dovolání žalované 2 potvrzen. Touto ústavní stížností žalovaná 2 napadá rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297. Žalovaná 2 v řízení před soudem 1. i 2. stupně tvrdila, že pokud zákon č. 128/2000 Sb., vymezuje pravomoc orgánů obce při nakládání s obecním majetkem, pak smyslem takového vymezení je zejména zajištění kolektivního rozhodování při dispozicích s majetkem obce. Zákon a i rozhodnutí obecního zastupitelstva je proto třeba vykládat tak, že pokud byly prodány pozemky za cenu vyšší, než kterou zastupitelstvo přijalo, nelze v tom spatřovat porušení zákona. Opačný názor by byl proti smyslu i logice zákona. Naproti tomu Krajský soud v Ostravě ve svém posledním rozhodnutí má za to, že pokud usnesení 19. zasedání zastupitelstva ohledně pozemků v katastrálním území Podlesí pod Pradědem je neplatné, neboť jak vyplývá z usnesení, obec nebyla vlastníkem těchto pozemků. Z toho je podle názoru krajského soudu nutno dovodit, že tím také nebyla určena zastupitelstvem cena zbývajících pozemků, tedy těch pozemků, které jsou předmětem sporu, když cena pozemků byla stanovena an blok na všechny pozemky bez jejich jednotlivého rozlišení. Pokud tedy nebyla zastupitelstvem stanovena cena za pozemky, které byly předmětem kupní smlouvy mezi 1. a 2. žalovanou, a to i s přihlédnutím k tomu, že cena byla nižší o pozemky, které předmětem kupní smlouvy nebyly, je kupní smlouva neplatná, neboť obec nedala svým podpisem kupní smlouvy najevo vůli zákonem stanoveným způsobem. Nejvyšší soud České republiky v odůvodnění svého rozsudku (strana 5 a 6 rozsudku) mimo jiné uvedl, že „Samotné rozhodnutí zastupitelstva obce ještě nepředstavuje právní úkon, jakožto projev vůle obce směřující ke vzniku, změně nebo zániku těch práv a povinností, které právní předpisy s takovým projevem vůle spojují. Usnesení zastupitelstva obce o majetkoprávním úkonu – např. o prodeji pozemku ve vlastnictví obce – představuje materiálně-právní podmínku pro vyjádření projevu vůle obce, který se stává perfektním (formálně navenek vyjádřený) teprve v okamžiku podpisu smlouvy starostou, případně (za podmínek stanovených zákonem o obcích místostarostou (srov. § 103 odst. 1, odst. 6, § 104 cit. zák.). Starosta přitom nemá povahu statutárního orgánu, jakkoliv obec navenek zastupuje a na podkladě předchozího rozhodnutí orgánu obce vyjadřuje vůli obce. Na druhé straně podle dřívější ani současné právní úpravy starosta nemohl ani nemůže vytvářet sám vůli obce, ale pouze mohl a může tuto vůli navenek sdělovat a projevovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2009, sp. zn. 30 Cdo 3049/2007, in www.nsoud.cz). V případě převodu obecního nemovitého majetku je esenciální, aby byl co do předmětu a případně co do obcí stanovených podmínek převodu zajištěn věcný soulad mezi zákonem, publikovaným záměrem obce o (v tomto případě) zamýšlené věcné právní dispozici s obecním nemovitým majetkem, dále rozhodnutím zastupitelstva o předmětném právním úkonu (prodeji nemovitého majetku příslušnému subjektu za stavených podmínek) a starostou obce uzavřenou (podepsanou) převodní smlouvou. Jestliže starostou uzavřená převodní smlouva coby právní úkon obce nekoresponduje obsahu vydaného rozhodnutí zastupitelstva obce k uzavření takového právního úkonu a týká se

řítom podstatných náležitostí daného právního úkonu (/předváděných nemovitostí, výše kupní ceny, případně podmínek převodu publikovaných v záměru obce a posléze obecním zastupitelstvem schválených v rámci rozhodnutí o příslušném majetkoprávním úkonu obce), jde o věcný nesoulad mezi oznámením záměru, resp. rozhodnutím zastupitelstva obce a uzavřenou převodní smlouvou, tedy o situaci, kdy zastupitelstvem obce projevovaná vůle formou schválení daného právního úkonu je odlišná od obsahu převodní smlouvy, kterou za obec uzavřel (projevil její starosta; v takovém případě jde ovšem o právní úkon obce, který je ve smyslu § 39 obč. zák. neplatný pro rozpor se zákonem [tím, že v obci projevěném právním úkonu (ve smlouvě) není obsažena vůle jejího zastupitelstva coby popsána materiálně-právní podmínka, která musí být splněna, aby právní úkon obce mohl být právně perfektní]. Nejvyšší soud ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že obec ani jakožto účastníka soukromoprávního vztahu nelze vyjmout z požadavků kladených na správu věcí veřejných. Obec jako veřejnoprávní korporace má při nakládání se svým majetkem určité zvláštní povinnosti vyplývající z jejího postavení jakožto subjektu veřejného práva. Proto i zde platí, že hospodaření s majetkem obce musí být maximálně průhledné a veřejnosti přístupné /srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 2009, sp. zn. 28 Cdo 3297/2008, in www.nsouid.cz).“ Jak shora uvedeno, české soudy v tak v právně jednoduchém soudním sporu rozhodovaly od 12.01.2005 do 31.05.2011 a vydaly celkem 8 rozhodnutí. Podílel čl. čl.87 odst. 1, písm. d) Ústavy České republiky Ústavní soud rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod. Podle § 72 odst. 1, písm. a) zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ústavní stížnost je oprávněna podat fyzická nebo právnická osoba podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem. Podle odst. 3 tohoto ustanovení ústavní stížnost lze podat ve lhůtě 60 dnů od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Stěžovatelce byl ústavní stížností napadený rozsudek Nejvyššího soudu České republiky doručen dne 23.6.2011. V souladu se shora uvedeným stěžovatel v zákonné 60 denní lhůtě podává tuto ústavní stížnost, když v předcházejícím řízení vyčerpal všechny procesní prostředky, které zákon stěžovateli dal k dispozici. Stěžovatel je právně zastoupen advokátem, jemuž udělil speciální plnou moc pro zastupování před Ústavním soudem ve smyslu § 29 zák. č. 182/1993 Sb., III. K odůvodnění ústavní stížnosti stěžovatel uvádí následující: Právní argumentace stěžovatele v řízení před obecnými soudy Stěžovatel tvrdí, že podle § 588 obč. zák. z kupní smlouvy vznikne prodávajícímu povinnost předmět koupě kupujícímu odevzdat a kupujícímu povinnost předmět koupě převzít a zaplatit za něj prodávajícímu dohodnutou cenu. Podle § 589 obč. zák. cenu je třeba sjednat v souladu s obecně závaznými právními předpisy, jinak je smlouva neplatná podle § 40a. Z uvedeného je zřejmé, že občanský zákoník neomezuje smluvní volnost účastníků ohledně sjednání kupní ceny s výjimkou omezení uvedeného v § 589 obč. zák., kdy je třeba kupní cenu sjednat v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Protože ceny pozemků nejsou cenami regulovanými právním předpisem, výše kupní ceny, splatnost kupní ceny a dobu plnění lze proto dohodnout libovolně. Na rozdíl od Krajského soudu v Ostravě i Nejvyššího soudu České republiky žalovaný č. 2 byl a je i nadále názoru, že na straně obce došlo ke schválení a zveřejnění záměru prodeje předmětných pozemkových parcel dostatečně srozumitelným způsobem, jenž je v souladu se zněním zejména § 39 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb. Záměr obce byl vyjádřen jasně ohledně formy převodu nemovitostí i jejich identifikace. Došlo k publikaci záměru převodu na úřední desce obecního úřadu. O prodeji pozemkových parcel byl sepsán zápis z jednání obecního zastupitelstva ze dne 8.12.2004, byť se v zápise objevují i pozemky, které v této době neměla ve svém vlastnictví. Následně byla dne 17.12.2004 mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 uzavřena kupní smlouva, týkající se jen těch pozemkových parcel, které obec měla ve svém vlastnictví a na zbývajících pozemkových parcely byla uzavřena smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy. Podmínkou pro uzavření kupní smlouvy bylo zaplacení kupní ceny za všechny pozemky, tj. i ty, které obec nemohla prodat pro existenci právních vad. Byla-li následně uzavřena kupní smlouva jen na ty pozemky, které obec vlastnila za kupní cenu ve výši Kč 9 925 000,-- a zbývajících část kupní ceny ve výši Kč 535 000,-- do celkové žalované 2 nabídnuté kupní ceny ve výši Kč 10 400 000,-- byla uzavřena smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy, má žalovaná 2 za to, že se nemůže jednat o právní úkon, který by byl pro nedostatek projevu vůle neplatný. Vychází přitom z výkladového pravidla, že pokud obec dala souhlas k prodeji více pozemkových parcel je v tomto souhlasu zahrnut i prodej jen některých z nich. Závěr, že určitý právní úkon je neplatný pro rozpor se zákonem, se musí opírat o rozumný výklad dotčeného zákonného ustanovení. Ne každý (údajný) rozpor se zákonem má za následek absolutní neplatnost právního úkonu (viz např. nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 87/2004). V posuzované věci došlo k prodeji jen těch pozemků, které obec původně zákonem předepsaným způsobem avizovala. Žalobce se zjevně o tyto pozemky také ucházel, avšak podmínky stanovené zastupitelstvem obce nesplnil, a to ani v části týkající se kupní ceny a ani v části týkající se termínu jejího zaplacení. Žalovaná č. 1 prodejem pozemkových parcel řešila své finanční problémy, které u ni nastaly v závěru roku 2004, kdy nebyla schopna dostát svým finančním závazkům. Jestliže tedy orgány obce daly souhlas k prodeji i těch pozemků, které se v budoucnu měly prodat, jak ostatně

přesvědčivě popsal již soud prvního stupně, není důvodu učinit závěr, že by orgány obce jakkoli porušily ustanovení zákona č. 128/2000 Sb. či další relevantní předpisy. Proto nelze ani dospět k závěru, že by kupní smlouva ze dne 17.12.2004 měla být neplatná ve smyslu § 39 obč. zák. K závěru Krajského soudu v Ostravě potvrzeném rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky, že obec neprojevila vůli zákonem předepsaným způsobem, stěžovatelka uvádí, že podle ustanovení § 34 obč. zák. právní úkon je projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv a povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují. Jsou-li pochybnosti o obsahu právního úkonu (o projevené vůli) vyjádřené slovy, zjišťuje se jeho obsah za použití pravidla stanoveného v § 35 odst. 2 obč. zák., podle něhož je třeba právní úkony vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem. V návaznosti na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. listopadu 1998, sp. zn. 25 Cdo 1650/98, podle něhož jazykové vyjádření právního úkonu zachycené ve smlouvě musí být nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho soud posoudí na základě provedeného dokazování, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, přičemž podmínkou pro přihlídnutí k vůli účastníků je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu. Stěžovatel tvrdí, že z těchto závěrů lze vycházet též v posuzovaném případě, neboť výkladem lze pouze zjišťovat obsah právního úkonu, nelze jím však projev vůle nahrazovat, měnit či doplňovat. V textu listiny označené jako „Usnesení 19. zasedání zastupitelstva obce ve Světlé Hoře konaného dne 08.12.2004 je na straně 3 uvedeno, že „Lesní pozemky v k.ú. Podlesí pod Pradědem budou prodány po rozměření geometrickým plánem a převodu do vlastnictví obce Světlá Hora“. Tento text nejen že obsahuje výslovné vyjádření vůle obce, ale takovou vůli z něho lze dovodit i za použití stanovených výkladových pravidel a to včetně ceny, za kterou se pozemky mají prodat. Shodně s nálezem Ústavního soudu žalovaný 2 dále argumentoval tak, že závěr, že určitý právní úkon je neplatný pro rozpor se zákonem nebo proto, že zákon obchází, se musí opírat o rozumný výklad dotčeného zákonného ustanovení. Nelze vystačit pouze s gramatickým výkladem. Významnou roli zde hraje především výklad teleologický. Je proto nutné se vždy ptát po účelu zákonného příkazu či zákazu. Důvodem, že zákonodárce v zákoně o obcích vymezil pravomoc orgánu obce při nakládání s jejím majetkem, bylo ochránit tento majetek před neodpovědným jednáním jednotlivce. Shodně s ustálenou judikaturou (např. nález sp. zn. IV. ÚS 576/2000) starosta obce nemohl platně učinit úkon závažným způsobem ohrožující majetek obce bez platného rozhodnutí obecního zastupitelstva, případně rady obce. Ústavní soud však dále judikoval, že tam, kde již vůle, obce v zásadních bodech vytvořena byla, nelze starostovi upřít právo, aby v intencích takto projevené vůle jednal. V posuzovaném případě byla ze strany orgánů obce dodržena všechna zákonná pravidla při uzavírání vlastní kupní smlouvy. Neplatnost smlouvy pak dovozuje odvolací soud jen z toho důvodu, že předmětem rozhodování zastupitelstva obce byly i pozemky v k.ú. Podlesí pod Pradědem, avšak tyto pozemky nebyly předmětem kupní smlouvy, resp. podle přijatého usnesení měly být předmětem převodu až po odstranění právních vad. Pokud tedy starosta podepsal kupní smlouvu, kterým se prodávaly jen některé z pozemků, jejichž prodej zastupitelstvo schválilo, a to za cenu dokonce vyšší než kterou původně zastupitelstvo schválilo, nevybočil z původního rozhodnutí kolektivního orgánu obce, kterým byl udělen souhlas s uzavřením kupní smlouvy. Konečně odvolatel zdůrazňuje, že v soukromoprávní sféře ne každý rozpor se zákonem má automaticky za následek absolutní neplatnost právního úkonu. Smyslem ochrany legality v soukromoprávní sféře není jen ochrana zájmů státu, ale především ochrana soukromoprávních vztahů, tedy především ochrana smluvních vztahů podle zásady "pacta sunt servanda". Proto každý zákonný zásah do této sféry je třeba vnímat jako omezení lidské svobody, a proto je nutno vykládat ustanovení o neplatnosti právních úkonů pro rozpor se zákonem restriktivně, a nikoli extenzivně. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle kterého při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod (v tomto případě smluvní volnosti stran) musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. IV. Právní argumentace stěžovatele v řízení před Ústavním soudem Stěžovatel nepovažuje výklad provedený Nejvyšším soudem za ústavně konformní, protože Nejvyšší soud nijak nezdůvodnil, proč závěr, že určitý právní úkon je neplatný pro rozpor se zákonem, se musí opírat o rozumný výklad dotčeného zákonného ustanovení a že ne každý rozpor se zákonem má za následek absolutní neplatnost právního úkonu jak ve shora uvedeném nálezu konstatoval Ústavní soud. Podle čl. 11 odst. 1 Listiny každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny, každý má právo na spravedlivý proces. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Stěžovatelka dále uvádí, že Ústavní soud v mnoha předchozích rozhodnutích konstatoval (viz např. rozhodnutí č. IV.ÚS 1518/10), že jednou z funkcí Ústavy, zvláště ústavní úpravy základních práv a svobod, je její "prozařování" celým právním řádem. Smysl Ústavy spočívá nejen v úpravě základních práv a svobod, jakož i institucionálního mechanismu a procesu utváření legitimních rozhodnutí státu (resp. orgánů veřejné moci), nejen v přímé závaznosti Ústavy a v jejím postavení bezprostředního pramene práva, nýbrž i v

nezbytnosti státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod. V posuzované věci to znamená povinnost soudů interpretovat procesní ustanovení a principy v první řadě z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod. Stěžovatelka tak je přesvědčena; že za situace, kdy žalovaná 1 s vlastní iniciativy uzavřela s žalovanou 2 kupní smlouvu, kterou sama připravila a jejímž předmětem byl převod pozemků z jejího vlastnictví do vlastnictví žalované 2, v souladu s usnesením 19. zasedání zastupitelstva žalované 1, konaném dne 8.12.2004 za celkovou kupní cenu ve výši Kč 9 925 000,--, kterou žalovaná 2 řádně uhradila, přičemž současně zbývající část kupní ceny ve výši Kč 535 000,-- se zavázala uhradit po odstranění existující právní překážky bránící převodu byl zde zajištěn věcný i formální soulad mezi zveřejněným záměrem obce obsaženým v rozhodnutí obecního zastupitelstva a předmětem kupní smlouvy, kterou podepsal starosta obce, který sám (bez rozhodnutí obecního zastupitelstva) navenek jménem obce projevit vůli nemůže. Nad rámec ústavní stížnosti stěžovatel uvádí, že bylo by nejen v rozporu se základními právními instituty platnými v demokratické společnosti, pokud by byl neplatný právní úkon jen proto, že prodávající uzavřel kupní smlouvu za cenu vyšší než stanovilo obecní zastupitelstvo ale taktéž v rozporu s ustanovením § 38 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) z něhož plyne obci přímá povinnost pečovat o zachování a rozvoj svého majetku a chránit jej před neoprávněnými zásahy. Této skutečnosti si zřejmě byla vědoma i žalovaná 1, která ve vyjádření ze dne 31.07.2009 k dovolání žalované 2 navrhovala zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým tento soud určil, že žalovaná 1 je vlastníkem prodaných pozemků. Ze všech výše uvedených důvodů proto navrhuji, aby Ústavní soud napadený rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31.5.2011 č.j. 30 Cdo 4255/2009-297 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Co 137/2009-266 podle § 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil, když těmito rozsudky bylo porušeno základní právo stěžovatele vlastnit majetek podle čl. 11, právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tato rozhodnutí se proto ruší. Beskydská lesní s.r.o. Ing. Jaromír Krop jednatel Třinec, 1. máje 493, PŠČ 739 61 IČ: 26842076 na základě speciální plné moci JUDr. Otto Walach advokát

Ověřovací doložka konverze z moci úřední do dokumentu v listinné podobě

Ověřuji pod pořadovým číslem **23239947-6364-110919085742**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, skládající se z **5** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Dokument na vstupu nebyl podepsán.

Ověřující osoba: **Michaela Marková**

Vystavil: **Obec Světlá Hora**

Obec Světlá Hora, Světlá Hora 374, 793 31 Světlá Hora dne 19.09.2011

23239947-6364-110919085742

Podpis *Marková M.* .....

